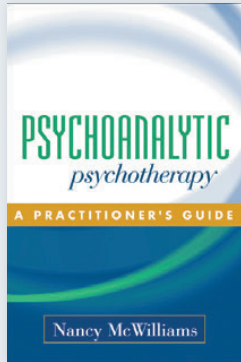


KLASSIKEREN



Formuleringene var så erfaringsnære, og teori og praksis var nydelig sammensveiset.

Nancy McWilliams, *Psychoanalytical Psychotherapy: A practitioner's guide*, 2004

«Psykologi er kanskje en vitenskap, men psykoterapi er en kunst» (min oversettelse). Slik lyder åpningen på Nancy McWilliams' bok *Psychoanalytical psychotherapy*, og allerede etter første setning var jeg grepet.

På psykologstudiet i Bergen var vi en fin gjeng. Det var mange diskusjoner og faglige uenigheter. Da vi skulle starte på 2. avdeling, ble det alvor. De mannlige studentene ankom fakultetet i blazer, og kvinnene var som alltid stilfulle; pasientarbeidet skulle starte. Appetitten på god klinisk litteratur var stor, og jeg husker at etter en innføringsforelesning i psykoanalytisk terapi med en kunnskapsrik og underholdende Per-Einar Binder var det en fornøyelse å sette seg på lesesalen og lese Nancy McWilliams. Språket var så godt, formuleringene så erfaringsnære, og teori og praksis var nydelig sammensveiset. Her møtte jeg en terapeut som skrev hva hun faktisk sa og gjorde i sine terapier. Og også gjerne om hvorfor. Var det noe jeg trengte som uerfaren terapeut, så var det gode eksempler, og når jeg nå sitter med boken foran meg, får jeg lyst å lese den igjen.

Etter å ha lest denne og andre bøker av Nancy McWilliams, bestemte jeg meg for å intervju henne for *Psykologtidsskriftet* da jeg bodde i San Francisco og gjorde min hovedpraksis. Det var med stor glede jeg opplevde henne som like varm, empatisk og tilgjengelig som hun fremstår i sine tekster.

Jan-Martin Berge sender stafettpippen videre til Hektor Hovgaard

AKTUELT: NY BOK

«I remember»

Den handler like mye om alle andre som om meg, sa Joe Brainard om boka *Jeg husker*.

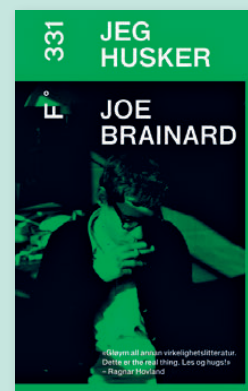
Romanen som ble utgitt første gang i 1970, utgis nå i november på Flamme forlag i norsk oversettelse ved Nils-Øivind Haagensen. Boka består av en strøm enkeltsetninger som alle begynner med «Jeg husker ...». Fortellingen i den eksperimentelle 70-talls klassikeren har en ikke-kronologisk struktur, og fungerer som «En søkende og prøvende hukommelse. Som lyset fra en fyrlykt, kan vi tenke oss, over et tilsynelatende uoverskuelig hav», skriver forlaget. Likevel skapes det et helhetlig bilde av mennesker som vises gjennom sine omgivelser.

Da han holdt på med boka, sa forfatteren: «I am way, way up these days over a piece I am still writing called *I Remember*. I feel very much like God writing the Bible. I mean, I feel I am not really writing it but that it is because of me that it is being written. I also feel that it is about everybody else as much as it is about me. And that pleases me.»

Boka mangler ikke fans blant andre forfattere. En av dem er Paul Auster, som har kommentert Brainards hovedverk slik: «In simple, forthright, declarative sentences, he charts the map of the human soul and permanently alters the way we look at the world. *I Remember* is both uproariously funny and deeply moving. It is also one of the few totally original books I have ever read.» På omslaget av den norske versjonen sier Ragnar Hovland det slik: «Gløym all annan virkelighetslitteratur. Dette er the real thing. Les og hugs!»

Dette til tross har boka fortsatt et beskjedent publikum i Norge. Men i augustutgaven av *Psykologtidsskriftet* ble vi presentert for kunstneren Ida Christensens prosjekt, der hun inspirert av Brainard hadde samlet inn korte tekster om barns minner om foreldrenes skilsmisse.

Psykologtidsskriftet



JOE BRAINARD

Jeg husker (Flamme forlag, 2017), Oversatt av Nils-Øivind Haagensen, Design av Aslak Gurholt